

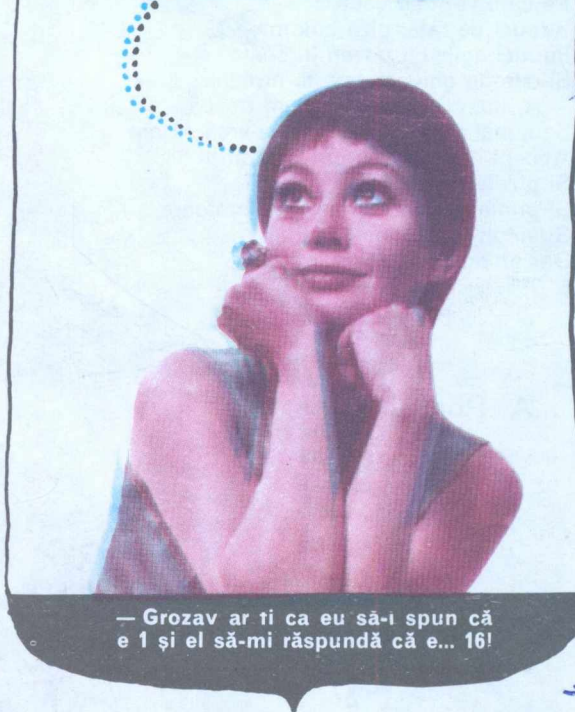
— Ți-am adus un mărtisor.
— Se pune-n piept?

— Am să-ți dau un mărtisor din toată inima!

— Dumneata ești mărtisor?

— Grozav ar fi ca eu să-i spun că e 1 și el să-mi răspundă că e... 16!

— Lăsați bancurile că miine e 1 Martie!

FATA MORGANA

Dialog cu mărțișor

de Ștefan Tita

— Hei, cine-mi bate noaptea la fereastră...
— Sint eu, ți-aduc un fir de zare-albastră.
Vin foarte de departe...
— Dar spune, cum te cheamă!
— Luna Marte!
— Nu ești tu poreclită Mărțișor?
— Ba da, dar ia-mă mai încetișor.
Porecla mi se trage din folclor.
O dată cu dezghețul și zimbete de soare,
Cu primele silabe de păsări cîntătoare,
Împart cu dărnicie mărțișoare.
De pildă de pe ramuri fac să iasă
Mici muguri de mătăsă,
Ca niște soli plăpînzii de viață nouă,
Pe care vi-i dau vouă;
Boboci de rață, gize colorate,
Furnici agile cu poveri în spate
Și cite-un ghiocel care te-ntreabă...
— A, nu, cu ghiocelii nu am treabă
Sau, mai degrabă, n-aș prea vrea să am.
Accept orice: și mugurii pe ram,
Și gizele, și razele de soare,
Și primele silabe de păsări cîntătoare,
Și încolțirea firelor de iarbă,
Dar ghiocelii nu. Îi am în barbă.

A venit la mine amicul meu Victor. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, tare cumsecade și la locul lui.

— Dragă, face el, să intru în subiect. Vreau să-ți cer o părere.

— Cu plăcere, zic, și mersi de încredere... Despre ce este vorba?

— Își învîrtea încurcat țigaretul în mînă.

— Spune-mi, te rog, ce crezi tu: între doi oameni de vîrste diferite poate exista o... ca să zic așa... o apropiere?

— Cît de «diferite»?

— Ce?

— Vîrstele...

— Ah... păi, să zicem... foarte diferite...

— Mm... de...

— Ei, ce părere ai, insistă el, cu un început de nerăbdare în glas, între aceștia doi poate exista o apropiere?

— Păi sigur, făcui eu, dacă tînrul este un băiat cu scaun la cap, poate comunica în diverse probleme cu cel bătrîn.

— Stai, frate, că nu m-ai înțeles, se repezi el iritat. Nu este vorba de un tînr. Ea este tînră, și el un... un om de vreo cincizeci de ani...

— Și ea cît are?

— Douăzeci.

— Aha... Păi poate exista...

Se lumină la față.

— Zău?

— Sigur! Mai ales dacă el, care e tatăl ei, este un om care înțelege problemele tineretului, sigur că...

Mă întrerupse nervos.

— Aici nu este vorba, domnule, de tată și fiică! Ce dracu, o faci pe prostul?

— Atunci, mamă și fiu?

Mă privi în ochi furios.

— Uite ce este, spuse el, eu știu că ai un oarecare talent, dar n-am venit să-mi dai sfaturi în calitatea ta de umorist. Și cu toate că am citit undeva că talentul nu se alătură în mod obligatoriu cu inteligența, n-am crezut totuși că ești atât de timpit!

— Totuși, ai venit la mine...

— Da! Credeam că ai momente cînd poți fi și serios,

dragostea numai prin prisma avantajelor materiale? De ce ești și tu meschin?

— Meschin? Ascultă, stimabile, cu asemenea flotă îl luam și eu pe Onasis!

— Vrei să fii serios?

— Să știi că glumesc numai pe deasupra! Pe dedesubt sînt serios!

— Deci, părerea ta este că în prezent o asemenea apropiere este imposibilă!

— Dragă, eu mă gîndesc și la viitor. Viitorul apropiat.

— Adică ce, nu s-au mai văzut cazuri?

— S-au văzut! Dar, după o vreme, nu s-au mai văzut!

— Și eșecuri între oameni de vîrstă apropiată nu există?

— Ba există! Dar nu chiar

speram că ai să renunți un sfert de oră la bancurile tale, la care renunți de altfel de foarte multe ori cînd scrii...

— Mersi...

— Nici un mersi... Poți să-mi răspunzi serios sau nu?

— Dacă n-o mai iei pe ocolite, da...

Oftă.

— Bine... Uite, domnule, el o iubește...

— Aoleu...

— Ce aoleu? Ce, la cincizeci de ani, gata, nu mai ai voie să iubești?

— Ba da, frate, dar ai voie să și gîndești...

— Și ce vezi tu rău în asta?

— N-aș putea spune că văd «rău», ci doar că pe el, cum se spune, «nu-l văd bine!»

— Ești și tu plin de prejudecăți ca și...

Se întrerupse. Am insistat:

— Ca și cine?

— Ca și toți ceilalți...

Mi-am aprins o țigară.

— Dragul meu, continuai eu, există o zicală care susține că atunci cînd doi îți spun că ești beat, să te duci să te culci... Dar mai ales cînd îți spun toți...

O clipă încurcat, nu-mi răspunse. Apoi izbucni:

— Dar Onasis?

Am desfăcut larg brațele.

— Oooo, pardon, dacă omul ăsta al tău are și el insula lui, atunci, mă rog, mai stăm de vorbă...

— De ce vezi, domnule,

din «plecare», cum se spune...
— la ascultă, domnule, dumneata n-ai auzit de «dragoste»?

— Ba am auzit!

— Și?

— Și m-am lămurit!

— Ești acrit rău, nene!

De data asta m-am enervat eu.

— De ce acrit, domnule!

Pentru că judec cu creierul și nu cu pălăria? Pentru că susțin că nu-i de ajuns ca el s-o iubească pe ea?

Amicul meu zîmbi.

— Nu știi un amănunt...

— Ce amănunt?

— Și ea îl iubește pe el!

Am zîmbit.

— Zău?

— Da! Și nu zîmbi! Astăzi e fată de douăzeci de ani, știe ce e cu ea!

— Se poate! Dar uite că un om de cincizeci de ani nu știe ce e cu el!

— Dar i-a spus, omule! I-a declarat, i-a jurat că-l iubește!

— Fata?

— Fata!

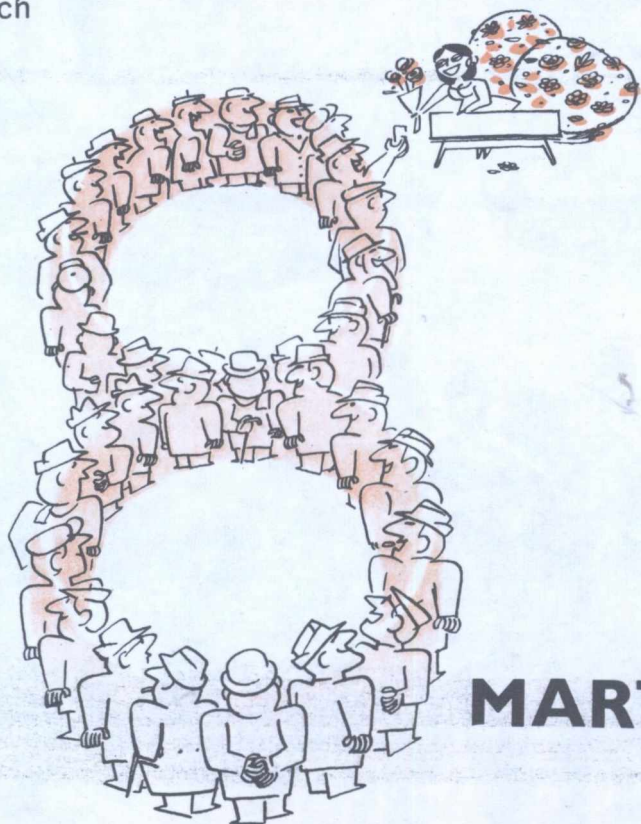
I-am pus o mînă pe umăr.

— Ascultă, prietene dragă! Cînd ai cincizeci de ani, ai cunoscut o fată de douăzeci de ani, și crezi că fata te iubește, să știi că e... fata morgana!

A plecat trîntind ușa. L-am pierdut de prieten.

Dar sint sigur că foarte curînd o să-l regăsesc.

A. Poch

MARTIE

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Formalismul este hlamida strălucitoare aruncată pe umerii unei făpturi rahitice.

● Măiestria artistică trebuie să învelească armonios edificiul construit din materiale durabile.

● Poetului i se cere o mai severă alegere a temelor, a vocabularului, o sinteză a lui, o desfășurare precisă, corectă a ritmului, o distribuire muzicală a accentelor tonice și, ca încoronare, sunetul plin, grav și melodos al rimei.

● Rimele lui Eminescu par firești, spontane. Dar această spontaneitate nu este, cum cred unii, un dar al divinei inspirații, ci rezultatul unei munci mișaloase, a unei căutări prin labirinte.

● În secolul nostru, după titanice eforturi și cuceriri ale înaintașilor, nu ne mai este îngăduită nici un fel de erezie.

● Simțirea, gândul, imaginea, viziunea personală a existenței sînt darurile cele mai prețioase ale unui scriitor. Cei lipsiți de aceste însușiri se refugiază în sonoritățile verbale, în construcțiile artificiale, alunecînd, astfel, pe panta formalismului.

● Nu avem nevoie să degradăm opera de artă printr-o prezentare inestetică neglijentă, care ajunge să-i ascundă, să-i compromită soliditatea și frumusețea.

● Sînt numeroase, în literatura universală, versurile izvorîte din căutarea unei rime, versuri uneori mai valoroase decît însuși stihul inițial, al cărui compliment, al cărui vasal, urma să fie cel următor, cel ordonat de constrîngerea rimei și care, prin ingeniozitatea lui, și-a întrecut, nu o dată, predecesorul.

● Numeroasele variante ale aceleiași poezii mărturisesc strădaniile poetului.

● Unor poeți, cuvîntul «asonanță» li se pare prestigios, o formulă înaintată. Ei practică asonanța nu cu timiditate, dar cu superioritatea omului dezrobot de prejudecăți. Această «eliberare de tirania rimei» duce nu numai la dezacordul muzical, dar și la stîlcirea limbii însuși, la confuzia sensului. Ne reîntorcem la faza diletantismului.

● Adevăratul poet trebuie să fecundeze toate ogoarele scrisului național, de la balada populară, pînă la poemele finale, în care limba se scutură de prețiozitățile epocii, de grațiozitățile vetuste, de diminutivele la modă în vremea lui. Subiectul trebuie să îmbrățișeze teme severe, eroice, elegiace și chiar satirice.

D. Negrea

— ...Și aveți grijă, să nu vă îndepărtați chiar toți de casa.

Peștele

de Victor Sivetidis

Se zice că o vulpe și-un șacal
Ședeau alături amîndoi pe mal,
Privind cum curge apa liniștită
În noua primăvară însoțită.
Deodată vulpea zise: — M-am gîndit
Să ne-apucăm și noi de pescuit
Decît să căutăm nișcaiva poame
Ce nu ne țin de foame.
Și-așa precum în basm se nîmerește
Cei doi flămînzi au prins același pește
(O mreană argintie, nu prea mare).
De-aici porni o ceartă-ngrozitoare:
Insulte, mușcături, ah! ce mai ceartă!
Nedîndu-le prin cap ca să-l împartă
Căci fiecare se lingea pe bot
Gîndindu-se cum să-l mînce tot.
Într-un tîrziu, cam pe la asfînit,
Cei doi rivali, în fine-au convenit

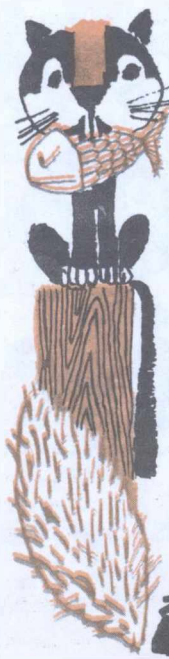
Să fie judecați de cine-o fi
(De primul suflet ce-l vor întîlni).
Pornind șacalul și cu vulpea, cică,
Au dat, întîmplător, peste-o piscică,
Fîință care-n ochii tuturor
Nu-i vrednică de-a fi judecător
Fiind ea necinstită și vicleană.
Pe scurt, ea puse ghiarele pe mreană,
O prinse-apoi în bot și, dintr-un salt
Se cocoță într-un copac înalt.
Șacalul și cu vulpea rămaseră tablou,
Dar se-mprieteniră peste puțin din nou.

Morala:

Cînd oamenii-ntre dinșii nu au nimic să-mpartă,
Pot înșgeba adesea prietenii la toartă!

Trad. din limba greacă de

Mircea Pavelescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «RĂBUFNIRILE» UNUI CABOTIN

● — Ehe! Ce «Amleți» (citește: dar tot ei, ie!) pentru că ăștia, pe «Hamleți» N.R.) puteam să joc eu. unii îi țin numai în aplauze și pe Dar așa e în teatru, cînd ai de-a alții numai în palme. face numai cu directori care «aber» (citește: «habar» N.R.) n-au de ● Dacă jucam eu pe «Apus de teatru și dau rolul numai la «nește» Soare» răsărea teatrul clasic româ- (citește: «niște» N.R.) sărăcii de nesc din nou. consacrați.

● Totul «pă teatru» este să joci. Cum joci și în ce joci, apă de ploaie. ascultați-mă pe mine care sînt actor cu experiență în această materie cenușie.

● Adevăratul actor știe pe dinafară toate rolurile pe care le-ar juca și nu învață două vorbe ale rolului în care este distribuit.

● Lasă, Bijule, matale astea! Că eu puteam să joc în travesti, de la Doamna Clara, din Vlaicu Vodă, pînă la șchioapa din «Titanic-Vax» a lui Mușatescu. Dar, tolomacul ăsta de autor nu mi-a dat rolul fiindcă susținea că șchioapăt în el.

● În teatru nu există actori. Există numai directori. Iar restul e numai prefăcătorie și mască a durerii, cum foarte bine mi-a explicat colega mea de figurație, Marina Marinescu.

● Cel mai mare autor dramatic din lume este sufleurul.

● Ah! De ce nu m-a făcut mama pe mine actriță frumoasă? Mi-aș fi văzut visul cu ochii și aș fi jucat toate rolurile care nu mi se potriveau.

● Ei și ce dacă piesa în care mi s-a refuzat rolul principal a făcut 200 de spectacole? Eu am spus de la premieră că o să fie o mare cădere!

● Cea mai otrăvită «gintă» de teatru ie criticii. (Mă rog, sau «sînt».

● Cînd nu dai partenerului replica să ia aplauze după ea, n-ai fi leal, dar ești «diștept».

● Mi-e silă de gloria tipografică a afişelor de teatru.

Decît scris cu litere de-o șchioapă, mai bine pus la «etc», ca să fii cineva nebănuît de mare.

● Cînd anumite «vedete» îți fac cu ochiul, crezi în ele orbește.

● Nu sînt invidios că alții îmi joacă rolurile visate. Mă mulțumesc numai să-i compătimesc.

● N-am jucat «regi» în marelui repertoriu, că mă strîngea coroana.

● — Care ar fi «rolul vieții tale?» m-a întregat un critic, într-o zi.

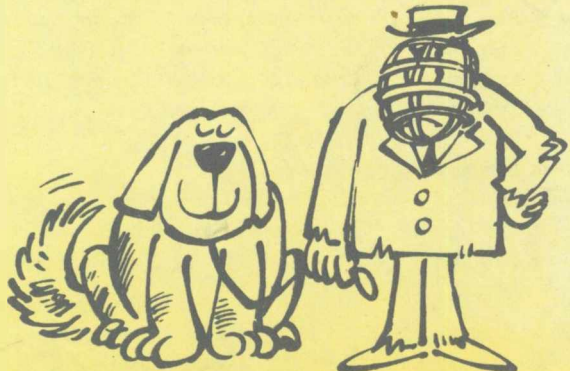
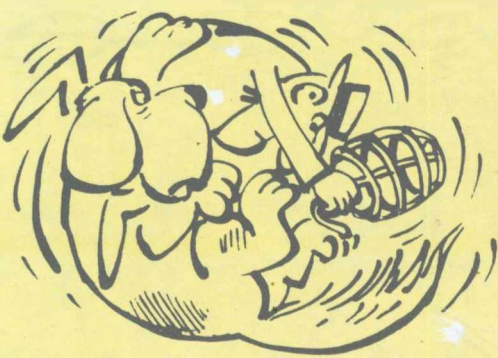
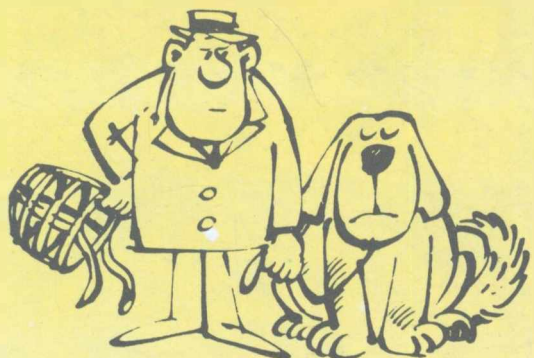
Și i-am răspuns modest cum am fost o viață întregă:
— Toate!

● M-a iubit o colegă de conservator. I-am prezentat un regizor s-o ajute în muncă. Regizorul a «pasat-o» unui director de teatru s-o ajute în carieră. Directorul a «pasat-o» în marelui repertoriu, după care fata s-a pasat singură în marea finanță. Financiarul i-a făcut un teatru personal și — înainte de a-l deschide — fosta mea colegă m-a întregat:

— Tu care ai jucat un mare rol în viața mea, n-ai vrea să joci un rol-șor și în piesa de deschidere a teatrului meu?

WILLY MOESE
CARICATURIST DIN REPUBLICA
DEMOCRATĂ GERMANĂ

Grevele
de Al. Bilciurescu

*Eu sînt scripcar vestit din moși-strămoși:
Stau mai presus de orice calomnie,
Deși lui La Fontaine, furnica știe
Să-nșire despre mine doar gogoși!*

*În verile cu aștri luminoși
Și-n toamnele cu boltă plumburie,
Arcușu-mi, evocînd melancolie,
Alungă pe rivalii invidioși;*

*Iar cînd aleargă-a crivățului hoardă,
Eu cînt ca Paganini pe o coardă
Și-mi depăn plin de artă repertoriul;*

*Și iarna toți m-ascultă în tăcere
Cînd dau mereu concerte prin unghere,
Deși n-am absolvit conservatorul!*

Nene Directore al Direcției Conserve
din Ministerul Industriei Alimentare

În preajma lui 1 Martie am găsit în casă o monedă de hirtie în valoare de cinci lei, care-i căzuse lui tata din buzunarul găurit al pantalonului de culoare maro. Și m-am gândit să-i iau mămişii un mărtişor sub formă de purcel, păsărică sau alte lecții de zoologie. Pină la urmă însă mi-am adus aminte că dumneaei îi plac glastrelle cu flori, care iarna se găsesc numai la florării, de unde nu le pot rupe, că stau în vitrină și mă vede lumea. Așa că, i-am cumpărat un ghiveci. Un ghiveci de legume făcut de fabrica «Dunărea» din Tulcea.

Mămici l-a primit cu lacrimi în ochi din cauza cepei ce o tăiașe, și a deschis cutia. Abia atunci a plins de-a binelea, găsind înăuntru niște ghiveci sub formă de fasole plină de ațe, de parcă dinsa n-ar ști să lege sosul la mincăruri. M-am dus înapoi la «Alimentara» și, cînd i-am spus lui nenea vînzătorul ce e în cutie, dînsul a strigat: «Casa, ia de la puștiu' un leu diferență, că fasolea costă mai mult decît ghiveciul!»

Dar, nene directore, de toată povestea asta, eu sînt singurul vinovat fiindcă, de cite ori mă duc la magazin dau numai peste conserve făcute la Tulcea. Mai demult am adus acasă tocană de legume amară ca bătaia primită de la taticu, după ce am închis pisica în frigider, care n-a pățit nimic doar că s-a sufocat de tot, fără însă să inghețe că nu era în priză. În altă zi, i-am cumpărat mămişii o cutie de fasole cu costiță și dinsa a găsit înăuntru pietricele de-a zis: «Barem să fi fost de remi, ne completăm pietrele lipsă de la jocul nostru!»

Văzînd ce pățesc cu conservele la cutie făcute la «Dunărea» — Tulcea, mi-am adus aminte că am noroc la Loz în plic. Ca dovadă, într-o zi, am scos un bilet și am cîștigat «Mai trage o dată». Deci, dacă mă știam cu noroc la borcane din astea, am vrut să-l transfer și la borcanele de

Scrisorile lui „Urzicel”

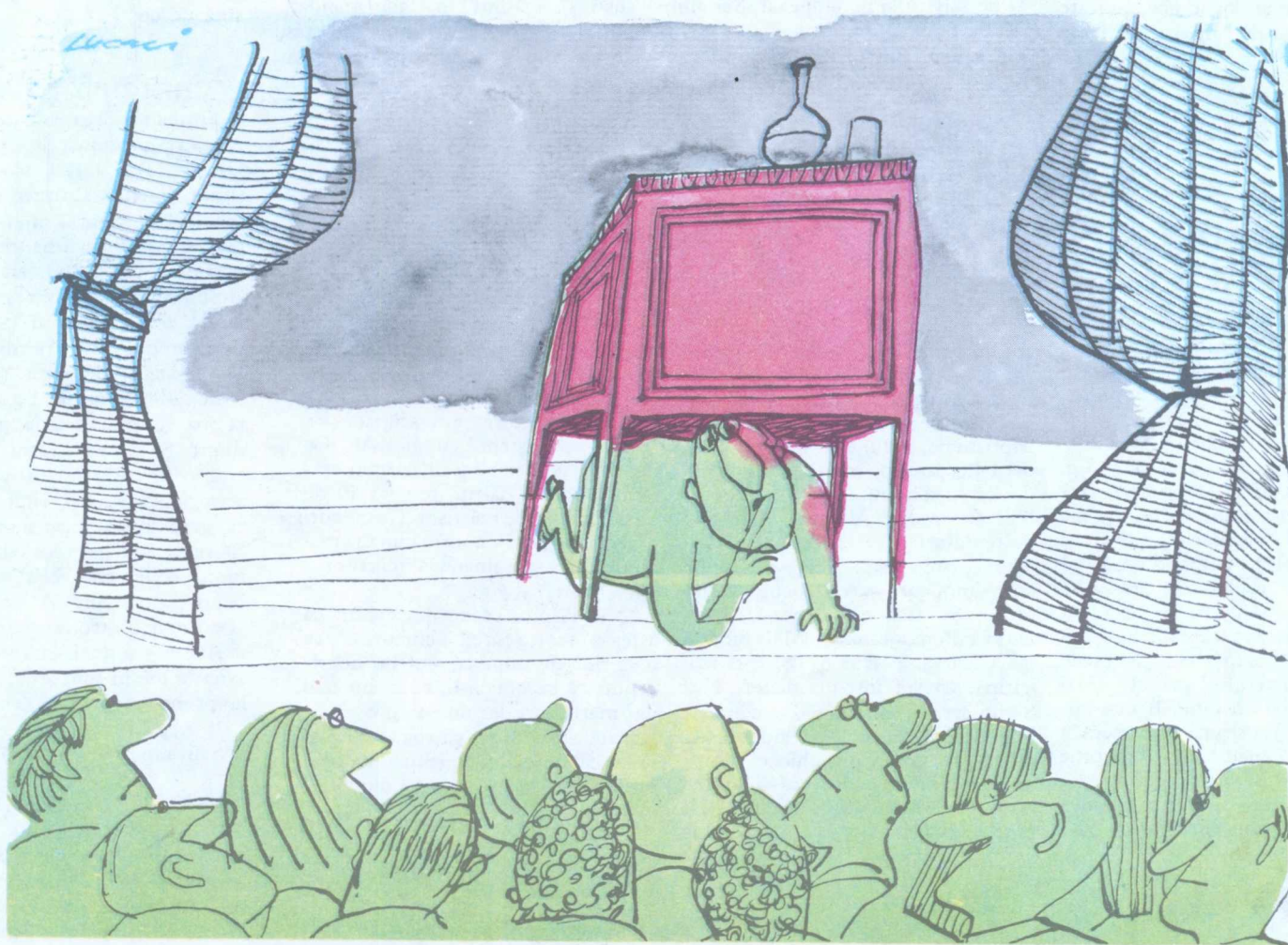
conserve. Dar ți-ai găsit cu cei de acolo să mă ajute! Prima oară, am venit acasă cu dulceață de gutui făcută mai mult din cotoarele fructelor și, dacă nu eram atent, după ce mîncam clătitele, ziceam, în loc de sărut mina, «aoleu măseaua!», că se rupea de la rădăcina pătrată. După dulceața asta ce ne-a produs amărăciune, am adus mămişii un alt borcan cu nu știu ce fel de conserve, că înăuntru nu se vedea, fiindcă sticla nu era spălată, iar fabrica nu-i pusese ștergător ca la parbrize. Ultima dată am cumpărat niște compot din care mămici a făcut o mincare de fasole că asta a găsit sub capac. De aceea, ar trebui ca fabrica să-și vîndă compo-urile numai de 1 Aprilie, singura zi cînd lumea gustă și păcăleli.

Despre toate acestea și despre multe altele ți-a scris și sora mea mai mare — «Urzica» — la 10 ianuarie 1969, și i-ai răspuns aproape peste un an, pe 9 decembrie tot 1969 (probabil, la Direcția matala ai angajat un melc pe post de curier). Dar nici n-ai recunoscut greșelile fabricii, pe motiv că scrisoarea nu conține nimic concret. Dacă sora mea ar fi anexat și concretele, în loc de plic îi trebuia un vagon de cale ferată, care n-ar fi încăput în cutia poștală. În adresă, singurele matala regrete erau asupra tonului scrisorii referitoare la o «fabrică avînd un renume corespunzător». Dar, nene directore, eu pînă acum n-am găsit la cutii sau la borcane și «renume în sos de roșii» sau «compot de renume», ca să văd dacă ai dreptate. Deși nu recunoști greșelile fabricii, totuși îți închei răspunsul arătînd că unii salariați de acolo au fost sancționați. Pentru ce? Probabil, pentru că nu și-au dat zăpada jos de pe acoperiș sau pentru că au traversat strada pe roșu.

Închei rîndurile de față fără să-ți spun sărut mina, fiindcă sînt plin de dulceață pe gură, dar nu e de la Tulcea, ci de la bunicuța care nu-mi face surprize ca «Dunărea»!

«URZICEL»

Adrian Lucaci

— ...Tovarăși, dar mai sînt în întreprinderea noastră și unele lipsuri.

SE OBSERVA DE LA O POȘTĂ

de I. Avian

Sper să nu mă contraziceți, iubii cititori, dacă voi susține că la fel de necesară ca piinea, apa, aerul, iaurtul sau nevasta, este și instituția numită pe scurt Poștă, sau, și mai pe scurt, P.T.T.R.

Într-adevăr Poșta este aceea care ne aduce scrisorile așteptate cu nerăbdare de la prietenii dragi, de la soțiile plecate în concediu, de la bunicii din provincie, Poșta este aceea care ne aduce veștile fericite: că ți-a venit rîndul să-ți ridici autoturismul, că ți-a sosit un mandat poștal — și tot prin intermediul ei, primești pensia de bătrînețe sau expediezi pensia alimentară. De altfel aceasta este și explicația faptului că Poșta este una dintre cele mai vechi instituții din lume. I.A.L.-ul sau Spațiul Locativ, de pildă, au apărut ceva mai tirziu. Cînd omul a simțit necesitatea exprimării prin scris, savanții și mințile luminate ale epocii de piatră și-au dat seama că înființarea unei instituții corespunzătoare nu mai poate întîrzia. Trebuia găsit urgent mijlocul potrivit pentru răspîndirea ideilor sau știrilor scrijelite sau scrise pe pereții grotelor.

Evident, despre această etapă, nu dispunem de prea multe date. Amănunte mai precise au rămas abia de la înființarea poștalioanelor, care transportau organizat colete, scrisori, saci și logodnice, atacate de cow-boy și de tilhari sălbatici și grațioși.

Au trecut ani. Astăzi Poșta face parte din peisajul obișnuit, cotidian, oferindu-ți 1001 de servicii...

Într-un cuvînt, iubii cititori, P.T.T.R.-ul poate fi considerat un soi de femeie la toate.

Dar...

Dar o să vedeți mai jos...

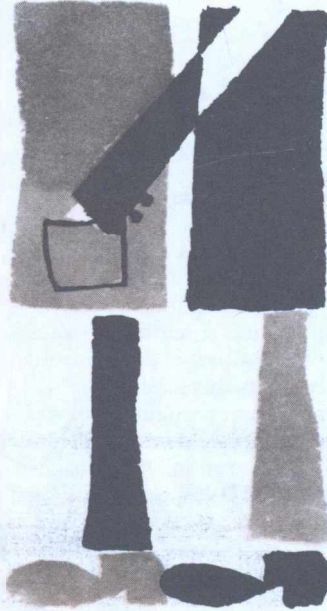
UN DIRIGINTE DESCURCĂREȚ

E vorba despre un diriginte netipic. Cei tipici sint energici, corecți și fac cinste instituției lor, mîi tovarăși.

Noi am găsit un diriginte la anti-pod. Tănase Ștefan. Șeful Oficiului P.T.T.R. din comuna Ion Roată-Ilfov. Cu ce credeți că se ocupa netipicul? Încasa bani și-i băga în buzunar. Foarte bine, veți spune dumneavoastră, toți incasăm bani și-i băgăm în buzunar. Că doar n-o să-i lăsăm casierului. Just. Numai că dumnealui, dirigintele, Tănase adică, scăpa în buzunarele sale banii altora. Plăteau oamenii abonamentele pentru radio și televizor, și cînd să elibereze dumnealui timbrele care să confirme achitarea taxelor, hop! «defecțiune tehnică». Netipicul lua banii, fără să mai dea în schimb timbrele.

Lucra netipicul pe două canale: și pe salariu, și pe ciupeală. Serialul ăsta a ținut 19 mii de lei...

Ce mai, Bilciul deșertăciunilor.

UN ALT AS

Al doilea as e bucureștean. Numele: Spînu Constantin. Profesia: factor poștal la oficiul nr. 10. Semne particulare: 11 mii lei.

Semnele astea particulare le-a sustras iscăliind în fals mandate poștale. Carevasăzică, înțelegeți cum devenea treaba. Eu îi expediam

bătrînei mele mame, să zicem, 300 de lei, să aibă de-ale gurii, și dumnealui, Spînu, băga banii în buzunar, scuzîndu-se grijuliu și de unul singur: «Coană mare, la vîrsta dumitale, alimentația e curată sinucidere. Grăsimile dau scleroză, dulciurile diabetul, piinea produce arsuri. Gimnastică, coană mare, gimnastică. Asta o să te țină pe picioare, nu banii. Cele trei cente or să mă țină pe mine. Fiîndcă eu nu sufăr nici de scleroză, nici de inimă. Sint tînăr, n-am prea mulți ani».

Să vedem cîți...

...ȘI ÎNCĂ MAI E

De data aceasta iată-ne la Agenția P.T.T.R. Dobîrceni-Botoșani. Aici descoperim o gaură în valoare de 21 mii lei. Cauza? Originală. Înregistrarea cu întîrziere a unor depuneri C.E.C. E clară manevra, nu?

Eu sau dumneata, înmîm oticiantului sau oficiantei, 2000 de lei în iulie, de pildă, și dumnealor înregistrează banii la C.E.C. în decembrie, de exemplu.

Așadar, noi ne transformasem, fără vrerea noastră, într-un fel de casă de ajutor reciproc. Măcar să știm ce și-au cumpărat din banii noștri. Dacă au cumpărat, să zicem, păsări, să ne trimită și nouă vreo sută de ouă.

Ca dobîndă...

CHERCHEZ LA FEMME

Simpatuca scamatoare Moșescu Ana, responsabilă la poșta rurală, Oficiul P.T.T.R. urban-Focșani, simțea o acută și urgentă nevoie de bani. Nu mulți, 27 mii lei. Nu-i exagerată suma, dacă ne gîndim că un elicopter costă milioane. De fapt Anitta noastră nici nu rîvnea elicoptere. Că pe astea nu le poți purta mini-jupe. Ea avea nevoie de 27 000 lei. Și atît. A încercat, sărmana, pe toate căile. Zadarnic. La loto ghinion, la loz în plic ras, la pronosexpres nimic. Și atunci a jucat la sertar. A tras lozul cel mare. A mai jucat un sertar. Norocos și ăsta. E adevărat că un răstimp a jucat și prin registre. Stergea, adăuga, recalcula. Mă rog, muncea femeia. Nu vroia să ia banii de pomană. A avut caracter. Pe urmă control.

Acum nu mai încearcă la loto. Nici la loz în plic. Poate o să joace la prono.

1, X, 2...

Sau, cine știe, 3, 4, 5...

AICI SE TERMINĂ.

scurtul nostru raid poștal. Îl introducem frumos în plic, scriem adresa: «Către Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor», îl expediem urgent și așteptăm răspunsul recomandat, «par avion», simplu, sau cum o fi.

Iar noi vom semna de primire, aici, în revistă.

Iubire cu șnur

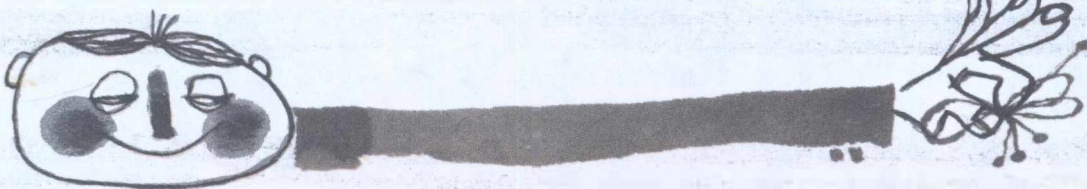
Azi e 28... Mîine e 1 martie... Trebuie să-i cumpăr un mărțișor... 28 de zile... ce lună inghesuită... Nici n-am timp să mă gîndesc ce să-i iau. Nu putea să aibă și ea 29... 30... 31... 32... 33... Da: 33... Ce, la doctor da și la februarie, ba? Uite cum mi-a mincat din zile ăla care a făcut calendarul!... Stau și mă întreb ce să-i cumpăr... Că fiecare mărțișor însemnează ceva... Să n-o supăr... Să-i iau o gisculiță! Gisculiță? Se supără ea... Să-i iau un covor? Mă supăr eu... Și poate să spună c-o duc cu preșul... Mai curînd i-aș lua un pitic. E mai poetic. O să-și dea seama că o asemăn cu Albă ca Zăpada. Da! Un pitic nu-i rău... dar pe urmă, cine știe?... Îi mai dau ideea să-și mai ia încă șase. Că știți cum e basmul... Să-i

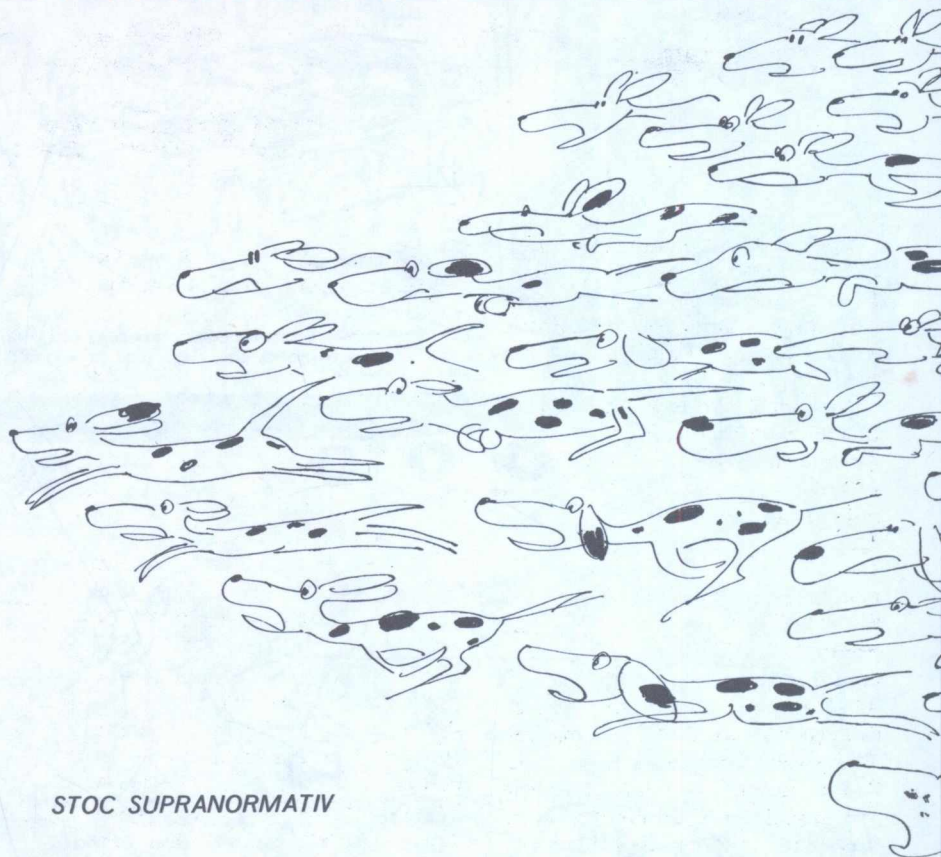
iau un purceluș? Nu, că ăsta e gras și ea ține regim... Să-i aduc un mărțișor mai degresat... Un iaurt! I-aș scrie pe borcănaș: «De cînd mi-ai fript inima, suflu și-n iaurt!»... Dar dacă pe capacul mărțișorului, cînd îl ofer eu scrie luni și e de sîmbătă? Nu! E riscant. Altceva... Un ceas deșteptător! Nu, că poate se deșteaptă și mă lasă... Poate o lămpîță cu o inimioară care înlocuiește flacăra... Și dacă nu găsesc Flacăra, iau Contemporanul... Mai bine îi iau o barză. E frumos. Și e și mai ieftină, că stă într-un picior. Nu! Să nu creadă că fac vreo aluzie înainte de mă însor... Să nu creadă că-mi plac copiii din ghiociei... Să-i iau un cărăbuș. Nu, că-și amintește de Antonescu-Cărăbuș. Mai bine un Căciulescu, că nu-i amin-

tește de nimic. Of, pină mă hotărîsc eu, o să treacă unu martie... Bine, dar dacă trece înseamnă că am scăpat... Cum adică, am scăpat? Va să zică asta aștept? (tragic) Ah! Ce laș sint! Nici nu merit să mai trăiesc! Dudaie, dă-mi, te rog, 50 de metri de șnur de mărțișor. Cu ciucuri. Dar poate aveți cu niște ciucuri mai mari, care să semene a mărțișor... așa... mersi...

O să-i spun că eu am crezut că astea-s mărțișoare... ciucurii... ea o să ridă de mine că sint un nepriecut, că se cunoaște că n-am mai dat mărțișoare la nimeni și o să fie fericită... duduie... vă rog... nu mai vreau 50 de metri de șnur... dați-mi o jumătate de metru... cu ciucuri... mersi...

Grigore Pop

STOC SUPRANORMATIV

— Cu gura ta aia mare nu știu dacă o să mai mături mult în centru!

MICROSIOANE SATIRICE

Vasile Băran

— Recorduri celebre —

BERBECEASCĂ

Erau acolo, pe cîmpia aceea, tot felul de oi, și albe și negre, și erau și măgari și ciini, cu limbile scoase, și se părea că tot şușoteau și cei doi berbeci nu mai putură suporta bîrfa și se luară la bătaie.

Mai mult de o oră se izbiră în capete. Se dădeau cite zece metri înapoi și se năpusteau și se loveau în capete gata să și le spargă. Și numai după ce și-au rupt, din frunte, coarnele, s-a dus, fiecare, lingă oaia lui, încredințat că i-a rămas fidelă.

AUTOMOBILISM

«Să nu zici hop pînă n-ai sărit», avertizează zicala, dar șoferul mergînd spre autobază cu tramvaiul n-avea de ce să spună «hop» din moment ce nici prin gînd nu-i trecea să sară. A așteptat liniștit pînă ce tramvaiul a oprit în stație și numai după aceea a coborît și s-a dus la cîrciumă și a băut pe săturate rom și vermut și bere fiindcă autobaza era destul de

aproape, iar pînă la intrarea în schimb avea mai mult de-o oră.

De sărit a sărit definitiv abia cînd s-a urcat în mașina pe care o conducea.

CONSULTAȚIE

— Doctore, azi-noapte, în vis, mi-am văzut ceafa. E posibil?

- Sigur că e posibil.
- Să-ți vezi ceafa?
- Da, ceafa.
- Mă aflu pe o bancă și mă uitam în ceafă.
- Nu era filmată?
- Nu. Eram tot eu, dar stăteam puțin mai înaintea mea. Se poate să nu fi visat?
- Se poate.
- Adică să-mi fi văzut ceafa fără să fi fost vis?
- Desigur.
- Atunci vin și vineri.
- Vineri sau joi. Săptămîna are șapte zile, dar poți veni într-a patra.
- Mersi.
- Cu plăcere.

COMANDA

Bătrînul vindea în fața unui

restaurant alune și bomboane.

— Dați comanda! Luați alune și bomboane! striga bătrînul, dar nimeni nu cumpăra nici alune, nici bomboane.

Abia spre seară se apropiară de coșul lui un băiețel și o fetiță și bătrînul le ieși înainte:

— Dați comanda! Băiețelul și fetița îi cerțară marfa și pufniră în ris: ce comandă să dea?

Comanda o dădură în restaurant după ce se așezară la o masă și își scoaseră din buzunare pachetele de țigări:

— Maestre, două whisky-uri.

CASCADORUL

Trebuia să sară de patru ori peste cal, dar el n-a reușit nici măcar o dată, ba era cît pe-aici să-și rupă gîtul.

N-a mai putut rămîne; cum era însă în meserie nici prin gînd nu-i trecea să se lase, s-a angajat în altă parte tot cascador...

Dar, acum, sare calul peste el.

Șoferul Roman Nicolae de pe autoturismul 2B-7959, proprietatea ITB, nu a respectat indicatorul «cedează trecerea» și, ca urmare a acestui lucru, s-a tamponat cu autovehiculul I.B.3564

— Eu să-ți cedez trecerea? Nu te-ai uitat puțin la mine că sînt ceva mai în vîrstă?

Șoferul Bratu Petre de pe autocamionul 21-B-8568 a depășit și lovit autocisterna cu petrol 31-B-5061 și a rănit pe șofer.

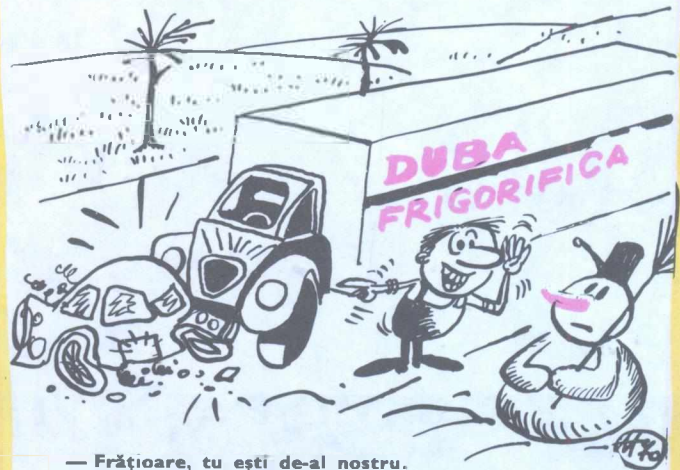

— Puteam să frinez dacă voia de rapidist mi-a spus că am în fața al «Petrolului» Ploiești!

— Ia te uită, ce-or fi căutat ăștia pe drum alunecos?!

Marin Iulia de pe autoturismul 4-B-9636 a circulat cu viteză excesivă pe drum alunecos și, ca urmare, cinci persoane au fost rănite.

— Frățioare, tu ești de-al nostru. Dacă te-o întreba cineva, să spui că el a fost de vină!!

Ioachim duba frig... 5647, s-a... pășire, t... turismul... venea d...

Smaranda N., conducătorul auto-atelierului I.M.A. Melinești, conducînd sub influența alcoolului, n-a mai reușit să păstreze controlul volanului, nimerind în șant.

— Poftim, zice că să nu mai crezi în semne și doar pe toate sticlele alea scria clar: «Cotești»!!!

Pe șoseaua Constanța — Tulcea, autocamionul condus de Goga N. a luat foc, ca urmare a unei defecțiuni la rezervorul de benzină.

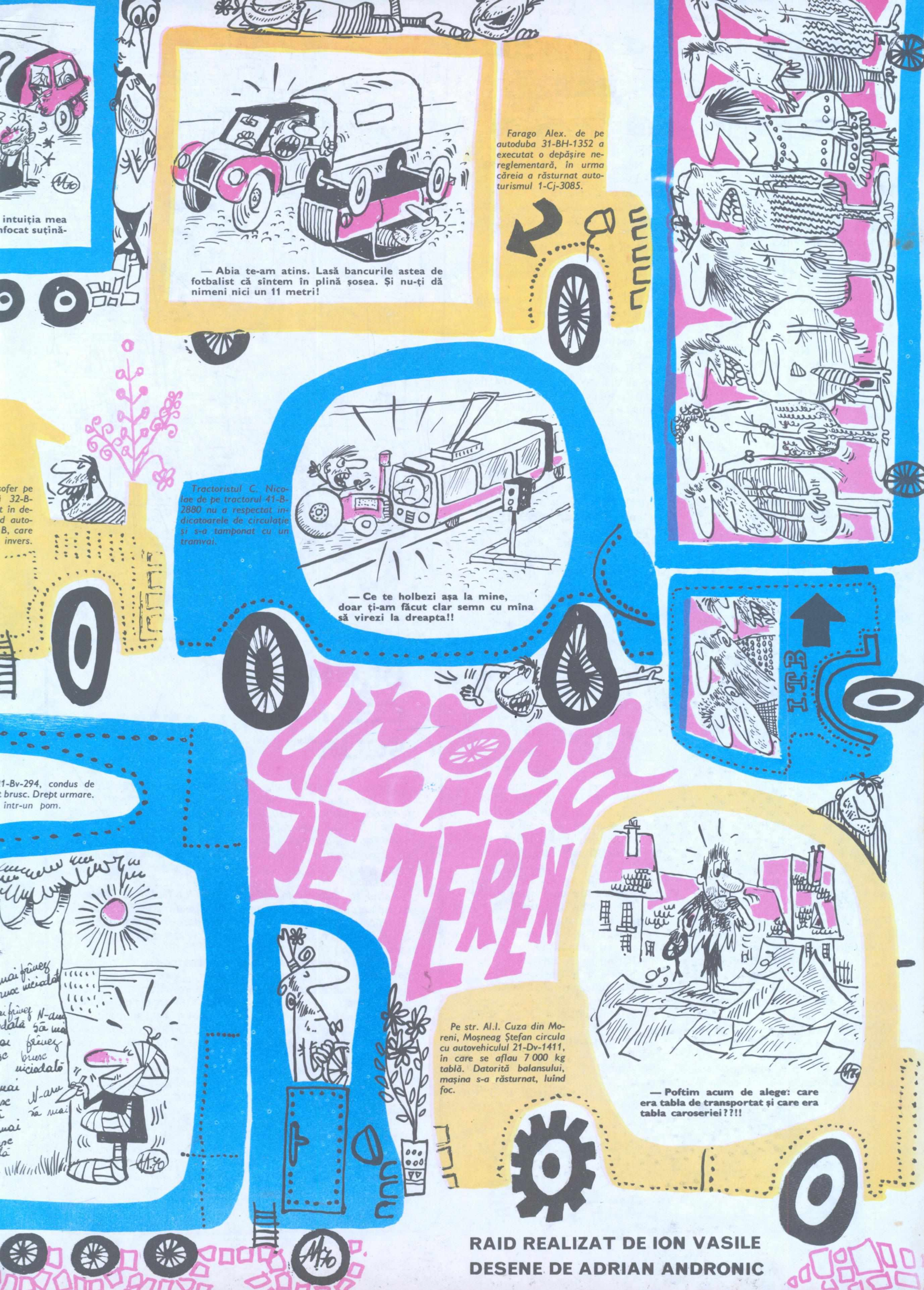

— Ce ghinion, dom'le, nici în locul ăștia să nu dau de apă!!!

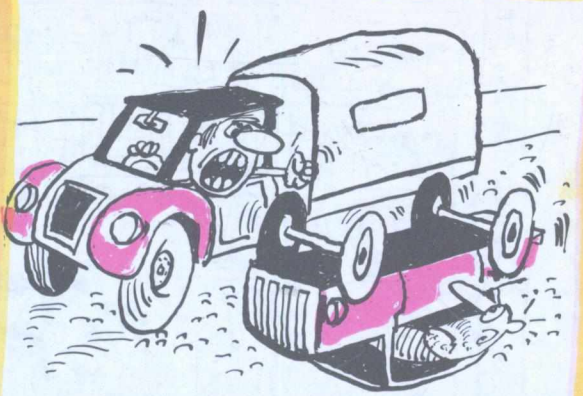
Autocamionul S. Barbu Z. din Brașov masina a derapat

Celea

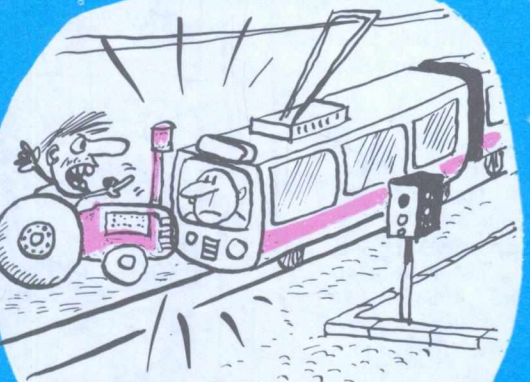

intuiția mea
focată suțină-

Farago Alex. de pe
autoduba 31-BH-1352 a
executat o depășire ne-
reglementară, în urma
căreia a răsturnat auto-
turismul 1-Cj-3085.

— Abia te-am atins. Lasă bancurile astea de
fotbalist că sîntem în plină șosea. Și nu-ți dă
nimeni nici un 11 metri!

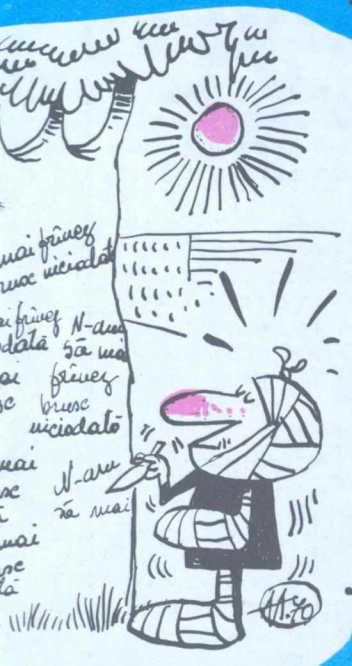

Tractoristul C. Nico-
lae de pe tractorul 41-B-
2880 nu a respectat in-
dicatoarele de circulație
și s-a tamponat cu un
tranzit.

— Ce te holbezi așa la mine,
doar ți-am făcut clar semn cu mina
să virezi la dreapta!!

1-Bv-294, condus de
brusc. Drept urmare,
intr-un pom.

RAID PE TEREN

— Poftim acum de alege: care
era tabla de transportat și care era
tabla caroseriei??!!

Pe str. Al.I. Cuza din Moș-
neag Ștefan circula
cu autovehiculul 21-Dv-1411,
în care se aflau 7000 kg
tablă. Datorită balansului,
mașina s-a răsturnat, luind
foc.

Dacă mi-e permis să mă exprim așa

— Permiteți să stau și eu la masa mneatale?

— Poftim.

— Mulțumesc. Da' știu... numai dacă nu incomodez pe cineva, că eu dacă simt că incomodez plec. Caut alt loc.

— Nu incomodați pe nimeni.

— Mulțumesc. Eu, dragă domnule, am un cusur; unii spun că-i o calitate, alții c-ar fi defect, alții ce să mai spui, nici nu-l observă! Ia să vedem il ghicești? Vezi că nu-l ghicești? Nu-mi place să dau buzna peste om, fără să-i cer voie. Mă rog, dacă-mi dă voie, atunci da! Atunci dau buzna, la ce să te mint! Te supără dacă te-ntreb ceva? Că eu dacă văd că te supără, nu te mai întreb!

— Ce anume?

— Nu. Mai întâi vreau să știu dacă te supără?

— Ce să mă supere, nene?

— Ei, dacă mă luași cu nene, înseamnă că nu te supără! Cum îți zice pe numele mic?

— Ion.

— Ehei, ce nume era ăsta pe vremuri! Ion! Mare, domnule! Azi fiecare amărit își zice Ion!

— Hm! Eu nu-s amărit deloc, domnule!

— Parcă-i vorba de mata! Nici pomeneală! Persoanele de față, dacă-mi permiteți să mă exprim așa, sînt inexistente...

— Zău? Ce vorbești, nene? Și de ce sînt inexistenți?

— Iar o dai la substantiv? Ce-i vorba de matală? Vreau să zic inexistente în baza discuțiunii! D-aia zic, cînd spun Ion... era înainte Ion Botezătorul... În Iordan botezîndu-te tu, doamne!... Da' pă Ion Vodă cel Cumplit îl mai ții minte? Ce om, domnule! Păi, pă unu ca ăsta ți-ai găsit dumneata să-l legi de două cămile și să-l rupi în două? Cînd erau atîția alții care puteau fi rupți în șase!

— Mă rog, nu te supăra, dar nu înțeleg ce am eu cu Ion Botezătorul sau cu Ion Vodă? Ce vrei matală?

— Eu? Nimic. Ce să vreau? Vreau să beau o bere. Numai dacă nu incomodez. Că eu, dacă simt că incomodez, plec, mă mut la altă masă, că nu mi-e greu! Mă ridic, zic «mersi» și gata! Ce mare brînză? Tot bere ai comandat și matală?

— Nu. Eu am comandat coniac.

— Ehei, ce coniac era altădată! Spirt, domnule... da' de ăla curatu! Acu bei poșircă. D-aia beau eu bere! Înainte vreme, ăl de bea coniac era un om și jumătate, acu orice nenorocit, dă-i cu coniac...

— Nene, nu crezi că-ntreci măsura? De ce-s eu nenorocit și de ce e băutura mea poșircă?

— Iar începi, nene? Ce-i vorba de băutura matală? Băuturile de față sînt excluse. Da, dacă mi-e permis să mă exprim așa, unde lucrezi?

— La o întreprindere de construcții.

— Ehei, ce construcții se făceau altădată. Azi, orice pirlit îl auzi că lucrează în construcții...

— I-ascultă, domnule... De ce mă faci pirlit?

— Ei, da' știi că-mi plac! De unde ai mai scos-o că-i vorba de mata? Persoanele de față sînt întotdeauna ca și cum n-ar fi! Dacă mi-e permis să mă exprim așa, mai luăm un rînd?

— Eu nu mai iau!

— Mă rog! Cum dorești! Da' văd că te uiți pe geam la fetele alea care trec. Ei, ce să-i faci? Ești bărbat tînăr, cere organismul. Eu, dragă domnule Ion, dacă mi-e permis să mă exprim așa, am fost și eu tînăr. Da, știi? Tînăr, tînăr! Ei, da' ce tînerete era p-atunci! Întrebă-mă să te-ntreb! Azi fiecare janghinos e tînăr...

— Ce-nseamnă neobrăzarea asta?

— Nu te supăra, neică, doar îți spusei de cîteva ori că persoanele de față, cit ar fi ele de pricajite, sînt ca și cum n-ar fi!

— Domnule, îți interzic să mai vorbești de persoanele care n-ar fi de față sau mai exact, se exclud!

— Mă rog, dacă mi-e permis să mă exprim așa, uite că tac! Și ce leafă zici că ai?

— Două mii de lei.

— Hiuuuu! Două mii? Pă ce?

— Cum pe ce? Pe munca mea!

— Ehei, altădată cînd dădeai două mii de lei, apăi știai cui dai! Azi fiecare nespălat are două mii de lei...

— Domnule, dacă mă mai insulti îți trag două perechi de palme!

— Mie? Și mă rog, dacă mi-e permis să mă exprim așa, de ce?

— Fiîndcă de cînd te-ai așezat la masa mea nu faci decît să mă insulti! Că-s janghinos, că-s amărit, că-s nespălat! Da' ce-nseamnă asta? Mă cunoști dumneata pe mine?

— Păi nu te cheamă Ion?

— Și ce-i cu asta?

— Nu lucrezi în construcții?

— Lucrez.

— N-ai două mii de lei pe lună?

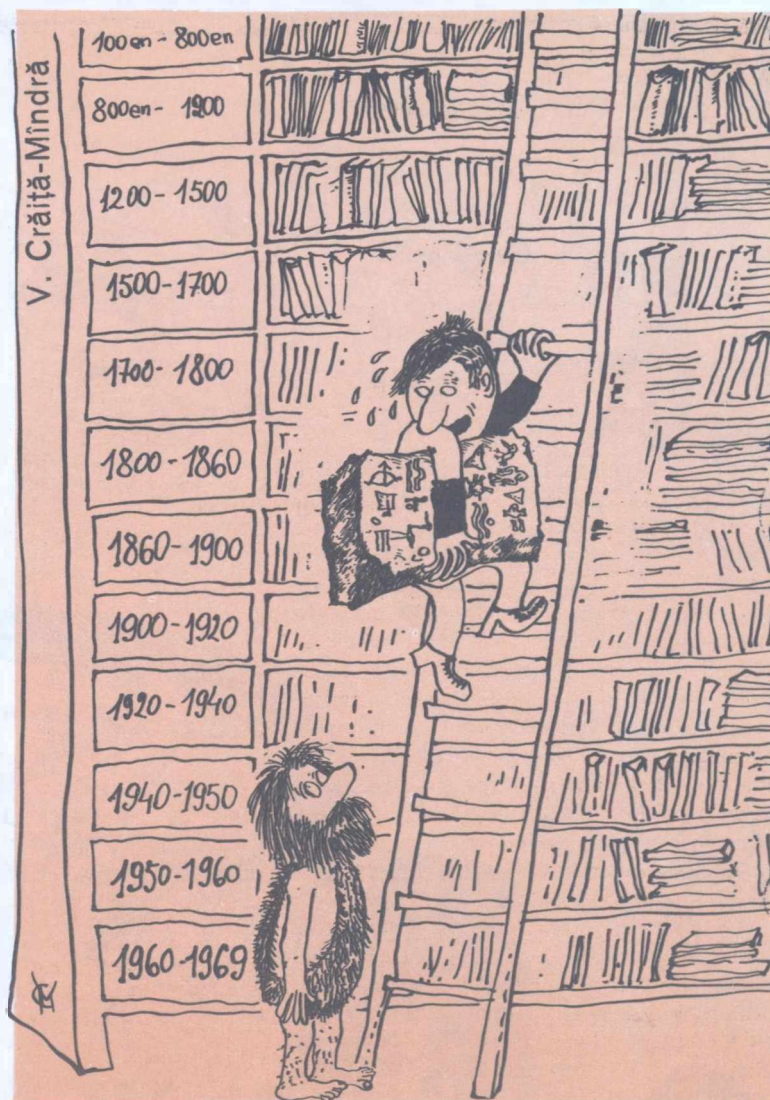
— Am.

— Nu bei coniac?

— Beau.

— Atunci de ce zici că nu te cunosc?

Mihail Joldea

— Cred că aceasta-i invenția de care îmi vorbeai...

DRUMUL CEL MAI SCURT

Deseori au fost criticate unele organe superioare care, neținînd seama de posibilitățile locale, repartizau ridicarea materialelor necesare producției din cine știe ce colț îndepărtat de țară. În bună măsură, astăzi asemenea situații îtare și costisitoare au fost lichidate și rar dacă se mai întîmplă ca ploieștenii să ridice, bunăoară, materiale din Bacău, în timp ce băcaoanii să se aprovizioneze cu aceleași materiale din Ploiești sau împrejurimi.

Astfel stînd lucrurile, este surprinzător faptul că Șantierul Combinatului de materiale de construcție din Aleșd ține morțiș să ridice o cantitate de 400 000 de cărămizi tocmai din Satu Mare, în timp ce Șantierul 908 din Baia Mare se dă în vînt după cărămizile din Oradea.

Să fi greșit oare forurile tutelare, amestecîndu-le repartițiile?... Nu!... Aleșdului i s-a dat repartiție pentru Oradea, iar băimărenii urmau să ridice cărămida din Satu Mare. Atunci?... Simplu!... Cele două șantiere surori si-au schimbat între ele repartițiile... Libere și nesilite de nimeni. Nesilite, e un fel de a spune, pentru că se pare că pe undeva și-a vîrit coada CFR-ul, care interzice categoric folosirea vagoanelor marfă pe o distanță mai mică de 50 km.

Așa stînd lucrurile, Aleșdul — care se află doar la 35 km de Oradea — risca să rămînă veșnic fără cărămidă dacă nu le-ar fi venit o idee alît de simplă, care să-i scoată din această situație... complicată.

Acum, după ce șantierele respective, forțate de împrejurări, s-au supus fiecare din ele birocrăției (altora), unul aprovizionîndu-se de la o distanță de trei ori mai mare decît era necesar, iar celălalt cărînd cărămidă de la o distanță de patru ori mai mare, se vede clar că drumul cel mai scurt între două puncte nu este linia... ferată.

PREZICERI ȘI PREZI- CĂTORI

«În 1970, Italia va fi amenințată de o mare primejdie, dar va ști să o evite în ultimul moment și nimeni nu va păți nimic». Acesta e pronosticul pe care-l face Hagi Mura Murat Murad, «magul Mediteranei». De fapt pe Hagi Mura Murat Murad îl cheamă ceva mai simplu: Achille Angelo; el s-a născut la Napoli, a crescut la Napoli și trăiește la Napoli, unde își exercită vrăjitoarea sa profesie. Până acum, Achille Angelo s-a mulțumit să prezică bătrinelor singuratiche și fetelor de măritat. O subită inspirație l-a determinat acum să se lanseze în profeții cu caracter mai general, de tipul celei citate.

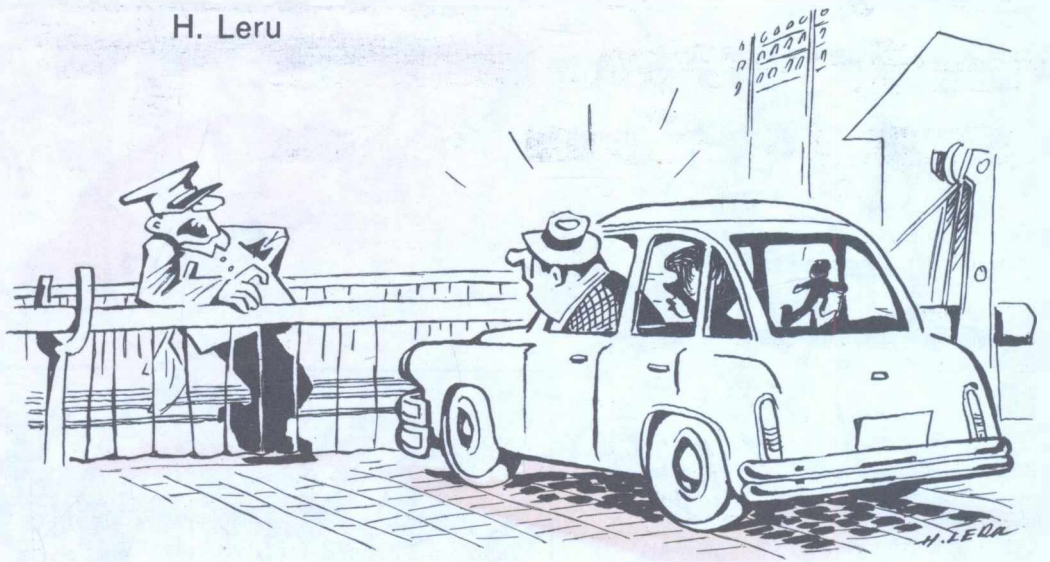
În orice meserie însă există și concurență. Abia a apucat «magul Mediteranei» să deschidă gura, că rivalul lui întru anticipări, «șamanul Lombardiei», l-a și contrazis. Pe confratele adversar îl cheamă Emilio Scappini. Asta pe buletinul de identitate, căci pe firma cabinetului său de consultații stă scris: Mustafa Ben Mustafa Ibn Mustafa. Scappini-Mustafa, care și-a stabilit cartierul general la Milano, are cu totul altă părere despre ce va însemna 1970 pentru Italia: anul cel mai calm al secolului nostru. Nici o primejdie, fie ea mare, mijlocie sau mică nu va amenința peninsula în formă de cizmă. Nordul sever și harnic s-a dovedit astfel și mai optimist decît sudul canțonetelor.

Dar între cele două puncte de la extreme mai există și unul central — Roma, unde activează «Înțeleptul Cetății Eterne». Aceasta este porecla lui Gunguru Gangara, care, la rindul lui, este pseudonimul artistic al lui Antonio Battista. El s-a pronunțat abia după ce a auzit cele spuse de colegii săi. Pe care, contrar așteptărilor, nu i-a contrazis cu dispreț, ci le-a dat dreptate cu zgîrcenie. După părerea lui, Mura Murat Murad a deslușit ceva din negurile viitorului, dar nu cu deplină exactitate. Pe de altă parte, Mustafa Ben Mustafa Ibn Mustafa a distins ceea ce îi scăpase lui Mura, dar n-a văzut restul. Singurul care are o imagine șarf este Gunguru Gangara. Cel puțin așa afirmă Gunguru Gangara. După el, Italia nu va fi amenințată de nici un pericol, în schimb o tină, frumoasă și celebră actriță de cinema va fi în primejdie deoarece va încerca să se sinucidă din dragoste. Noroc că va interveni în ultima clipă bărbatul iubit și o va salva. Nimeni nu-l va mai salva însă pe el de căsătorie.

După declarația făcută de «Înțeleptul Cetății Eterne», italienii au răsuflat, definitiv, ușurați. Nu știm dacă printre tinerele, frumoasele și celebrele actrițe de cinema de la Cinecitta domnește sau nu panica. În schimb este probabil ca, printre clienții celor trei proroci, să se fi iscat o oarecare derută. Fiecare prezicător are numele lui, e de la sine înțeles, are pseudonimul lui, să admitem, are porecla lui — treacă-meargă. Dar ca fiecare prezicător să aibă și viitorul lui — e prea de tot!

Nicolae Minei

H. Leru

— Degeaba claxonați. Trenul are o jumătate de oră întârziere!

Un dialog

CÎT SE POATE DE CLAR

— Ce mai faci?
— Ce să fac?
— Așa, cum îți mai merge!
— Cum să-mi meargă?
— Nevastă-ta ce face?
— Ce să facă și ea?
— Tot acolo lucrează?
— Păi, unde?
— Și la tine, la serviciu, ce mai e?
— Ce să fie?
— Merge, merge?
— Cum să nu meargă?
— Și voi cum vă mai distrați duminică? Mergeți la teatru, la cinema?
— De ce să nu mergem?
— Credeam că stați acasă, că voi aveți televizor.
— Și ce dacă avem televizor? Îți pare rău?
— Vai de mine, n-am vrut să spun asta. Mă gîndeam

doar că poate primiți musafiri.

— Și de ce n-am primi?
— A, va să zică stați acasă.

De ce nu spui?

— Ce să spun?

— Că stați acasă, că primiți musafiri...

— Am spus eu asta?

— Întii ai spus că vă duceți undeva și pe urmă ai întors-o și ai spus că stați acasă. Nu mai înțeleg nimic.

— Și ce sînt eu vinovat dacă tu înțelegi greu?

— Ce, te-ai supărat?

— Și ce dacă m-am supărat?

— N-am vrut să te supăr, crede-mă. Numai că vreau să știu adevărul.

— Care adevăr?

— Sînteți invitați duminică undeva?

— Și, mă rog, de ce să nu fim?

— Sau rămîneți acasă?

— Și, mă rog, de ce să nu stăm acasă? N-avem voie?

— Iar începi?

— Ce să încep?

— Păi, tot n-am aflat ce faceți duminică.

— Ei și?

— Aha, acum am înțeles. Îți urez petrecere frumoasă și îmi pare bine că am aflat noutăți despre tine. Doar un singur lucru vreau să-l mai lămüresc: de ce, în loc să-mi spui clar că nu vrei să mă inviți la tine, mi-ai răspuns mereu printr-o întrebare?

— Dar cum voi ai să-ți răspund?

Veronica Bertoli

Corin- tiană

Pe o bancă sub un pom, umbriți de
foi

Stăteau (pe timpul gloriei elene)
O tină ră bătînd sfios din gene
Și un bătrîn locvace și greoi.

Retras să-și facă somnul în butoi,
Involuntar, maestrul Diogene
Fusese martor al acestei scene
Precum și-al convorbirii celor doi:

— O, tu Nais cea fragedă, în loc
S-ascuți pe craiul ăsta dobitoc,
Ai alerga, că e tirziu, acasă.

Iar tu ce tot n-ai învățat să taci,
Pe fata asta proastă și frumoasă,
Riști s-o convingi și-atunci ce-o să
te faci?

Constantin OTTESCU

Fred Ghenădescu

— De ce le spui «ionatane» cînd ele se numesc «crețești»?!
— Eu mă numesc Nicolae Coman și totuși mi se spune Nae Chilipir.

GOGULICI

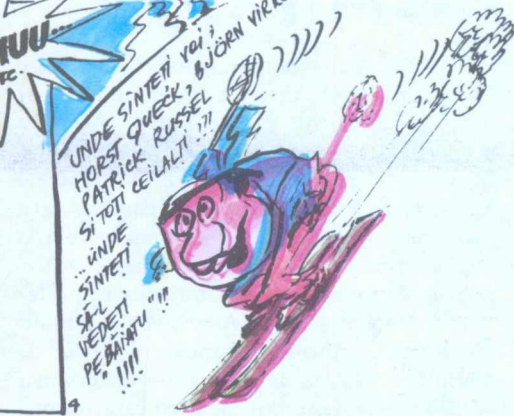
FERICEȘTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOARE.

Pompiliu Dumitrescu

4

V.D. Popa

MICRO-FOILETOANE RIMATE BUCUREȘTENE

Ilie Matei, gestionarul centrului IRVA din str. Nufierilor 113, a ținut unitatea închisă o zi, plecând la nuntă.
Desigur, omul va susține în fața oricărui credul că merse după sticle pline, de cele goale fiind sătul.

Uneori ICAB-ul incasează bani de la cetățeni pentru recordări de apă, fără să efectueze lucrările.
Omul dă la început Bani pe apa de băut, Ca să afle într-o zi Că-s pe apa Simbetii.

Varvara Vișevan din str. Taras Sevchenko 33 a dat în judecată pe toți cei 10 vecini.
Reclamațiile-i dese Fac să spună strada toată: — Are ea multe procese. Însă n-are judecată!

Apropo de calitatea unor chibrituri.
La 20 de bani cutia Secretul este următorul: Cînd nu se-aprinde gămălia, Se face foc cumpărătorul.
În stația CFR «16 Februarie 1933» continuă să dăinuie deficiențele din anii trecuți. Cînd lucrurile-s luate-n joacă Și șeful stă cu mina-n sîn, În gară trenurile pleacă, Iar lipsurile-n schimb rămîn.

Fabrica de ventilatoare depășește masiv consumul de materiale.
Socoteala nu-i greoaie: Doar cu un ventilator Este aer în odaie, Dar și-n magazia lor.

Proiectul necorespunzător realizat de IPCM pentru noua turnătorie de la Uzina de pompe a provocat pagube materiale beneficiarei.
Bani a îngropat din vina Proiectărilor celebre. Și cînd te gîndesti, uzina E de pompe, nu funebre!

I. Davidescu

FĂRĂ CUVINTE

MACARALE DECOLTATE

— PIESĂ DINTR-UN ACT DE NEATENȚIE —

de Vasile Rădulescu

PERSONAJELE. Un șef de serviciu, doi ingineri și tovarășul director. Acțiunea are loc în biroul șefului de serviciu.

ȘEFUL: (grăbit, către cei doi ingineri) Tovarăși, iată-mă! Întors din documentarea din străinătate, cad istovit în brațele voastre și vă spun: «Bine m-ați găsit!»

ING. A și B: (în cor) Ura!

ȘEFUL: Nu, tovarăși, nu vreau elogii! Vreau Pepsi! (își toarnă, bea) Mulțumesc! Zi și noapte! Muncă și și muncă! Documentare profundă! Spor și abnegație! Elan și dăruire! Am fost, am văzut, am studiat! Ce viață, tovarăși, ce viață!...

ING. A și B: Ce viață, tovarășe șef?

ȘEFUL: Viață de muncă, tovarăși! În special noaptea, că ziua mă odihneam! După documentare! (caută printre hîrtiile de pe birou) Am adus prospecte... Unde dracu le-am pus?... da, aici nu-s, dincoace nici atît, (găsește un plic în buzunar) da, aici, ia plicul ăsta... Celălalt e în portfeu. Poftim, studiați! Pînă mă întorc de la tovarășul director aprofundați prospectele. Ultimul tip de macarale. Vreau părerea dumneavoastră. Am pus ochii pe niște utilaje cu productivitate extraordinară... Hai, studiați... (iese)

A: (deschide plicul, privește uluit în programul de cabaret). Colega, asta-i macara, sau mi se pare mie că-i dansatoare de cabaret?

B: (privește programul) Pe fotografie scrie «Miss Ketty, atracția nr.1». Deci nu e macara!

A: Atunci e limpede. Din neatenție, șeful ne-a dat un program de bar în loc de prospect.

B: Și dacă ne-ntreabă de macarale, ce facem? Mai bine îi spunem despre confuzie.

A: Cum o să-i spui? Poate se jenează, omul, nu? Mai ales că miss asta e săracă lipită pămîntului: n-are nimic pe ea.

B: Asta de la pagina 2 e mai instărită: are o aluniță pe bărbie!

A: Lasă alunița și-ntoarce pagina! (peste cîteva clipe intră șeful urmat de director).

DIRECTORUL: Îmi place! Îmi place, tovarăși! Vă captivează documentarea. Mi-a spus șeful dumneavoastră că v-a lăsat studiind. (se așază la biroul șefului) Ai și pentru mine un prospect?

ȘEFUL: Poftiți, tovarășe director! Am pus ochii pe cîteva dintre cele mai bune.

(îi dă un prospect veritabil).

DIRECTORUL: S-o luăm metodic, tovarăși!... Ce părere aveți de macaraua de la pagina 1? Vă plac performanțele ei?

A: Ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place, tovarășe director!

ȘEFUL: Lăsați superstițiile și

citiți ce performanțe are!

B: Are un metru șazeci și cinci...

DIRECTORUL: 16 virgulă 5, tovarăși! Nu vedeți unde-i pusă virgula?

A: La noi virgula e pusă greșit, tovarășe director.

ȘEFUL: Nu contează virgula, contează caracteristicile constructive.

B: Pare bine făcută, tovarășe șef.

ȘEFUL: Cum pare? Este chiar! Citiți prospectul! Cu simț de răspundere! Că d-aia a cheltuit statul bani cu documentarea mea.

DIRECTORUL: Să nu discutăm în contradictoriu. Ca ingineri specialiști, ce ziceți de macaraua de la pagina 2? Modelul RK—106.

A: (șoptit, lui B) Pagina 2?... Aia cu aluniță, colega!... (tare) 2?... Nu-i rea deloc, tovarășe director. Pare vrednică.

B: Și ambițioasă.

ȘEFUL: Suplă și rezistentă! Oțel veritabil! Ridică enorm! Verificat personal!

B: (lui A, șoptit): Cît crezi că ridică una ca asta, colega?

A: Ridică pe puțin o chenzină de șef! Și asta în seară proastă!

DIRECTORUL: Tare, tovarăși! Mai tare, vă rog...

B: Tare, tovarășe director! E tare, suplă și rezistentă.

DIRECTORUL: Atunci, aducem două bucăți la noi pe șantier. Da?

A: De adus aducem, dar vorba e cum le încadrăm?

ȘEFUL: Cum, cum? Dacă-s macarale, le încadrăm ca mijloace fixe.

B: Asta nu prea arată a fixe, tovarășe șef!

A: Colegul vrea să spună că-s pășitoare... Știți, în prospect scrie...

ȘEFUL: Prospectul e totul! Exact ce ne trebuie! Credeți că degeaba am pus ochii pe ele? Aducem două și le repartizăm la echipa de montaj.

A: Mai bine le repartizăm la echipa de dansuri.

B: Cu două ca astea, ajungem precis în finală pe județ.

DIRECTORUL: Dansuri? Finală? Ce tot vorbiți acolo?

B: De macarale ziceam, tovarășe director, că-s pășitoare, adică săltărețe.

A: Chiar! Ne-am permis o licență poetică și-am fugit cu gîndul la dansuri!

ȘEFUL: Fără poezie, tovarăși! Munca în construcții e treabă serioasă, nu versuri.

DIRECTORUL: (se îndreaptă spre ieșire) Lasă-i, că sint băieți tineri și poezia la vîrsta lor nu strică. (celor doi) Dați-mi prospectul. Fac chiar eu comanda. (Le ia prospectul, privește uluit). Ce? Cum?... de unde aveți așa ceva?

(urmare în pag. 15)

DESENAȚI

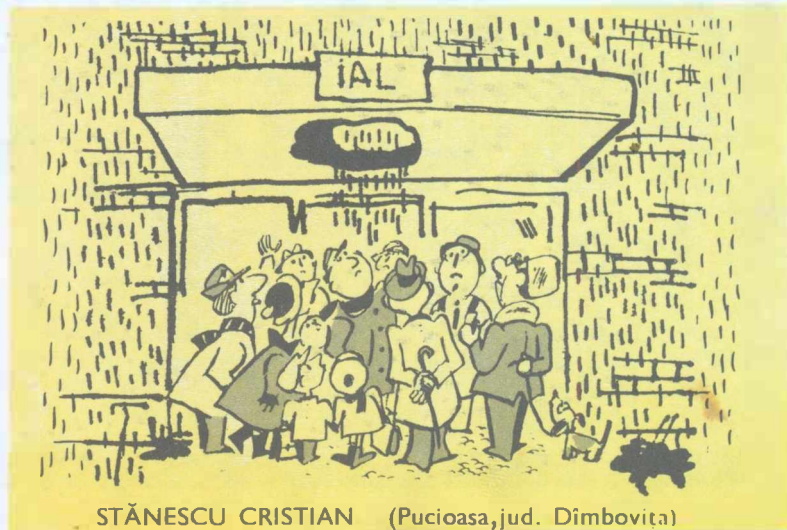
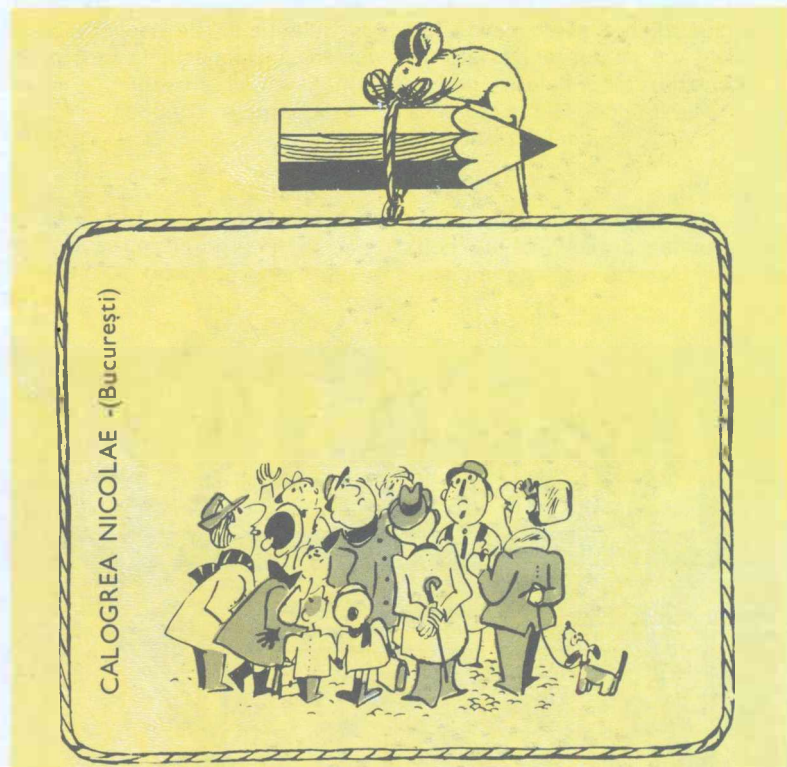

CU NOI

de A. Poch

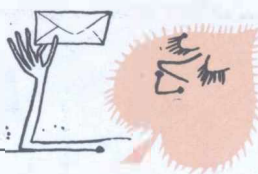

PUBLICĂM MAI JOS CELE MAI BUNE
CARICATURI SELECTIONATE LA PRIMUL
CONCURS «DESENAȚI CU NOI».

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRII

DRAGĂ URZICO,

Acum o lună mi-am cumpărat un palton confecționat de cooperativa «Drum Nou» din Cluj. Paltonul, nimic de zis, ține atît de cald încît, după ce îl îmbrac, nu am impresia că am intrat în palton, ci că am intrat direct în vară!... Numai că aceste paltoane au o căptușeală vatelinată (produs al fabricii «Libertatea» din Sibiu), care ...năpârlește! Cînd dezbraci paltonul și rămii în costum, devii pentru moment, un fel de Moș Gerilă! Plin de scame de sus și pînă jos! Eu unul port la mine, în permanență, o măturică și mă perii cu ea de nu știu cîte ori pe zi că mi-a prins costumul un luciuciu de poți să juri că-i oglindă venețiană.

Sincer vorbind însă nici nu știu ce să fac. Dacă scot căptușeala, paltonul devine un fel de... «fîș» și răcesc. Dacă o las, sînt mai tot timpul nîrș!... În sfîrșit, incurcătura mare!

Pînă una, alta, fabrica «Libertatea», care produce această căptușeală, trebuie să ia măsuri de îndreptare că noi avem nevoie de paltoane cu căptușeală «statornică» și nu din astea aflate în ...derivă.

Mayer I, com. Rusca Montană
jud. Caraș-Severin

URZICO,

La noi, în Pitești, funcționează un grup școlar profesional de construcții. Dar să vezi nostimadă!...

Aici, o bună parte din profesori (cadre tehnice) sînt salariați pe la diverse întreprinderi din localitate, dar au vrut ei să fie și «belferi». Și, fără să aibă aprobarea unităților industriale ai căror slujbași sînt, dar avînd în schimb sprijinul zdravăn al directorului școlii (inginerul Teodoreanu) ei s-au aciuat la acest grup cum au poțit. Cîteva exemple: Georgescu N., Ierini Gh., Arsene Herciu, Brătan Octavian etc, al căror program de lucru (culmea!) la întreprinderile «mamă» corespunde exact cu cel al școlii. Așa că dumnealor nu știu cum să se mai împartă, dar orice ar face, tot nu iese mare scofală că, deh, să fii prezent în două locuri în același timp — sau cel puțin să încerci să lași această impresie — constituie o problemă care ține mai puțin de inginerie și mai mult de iluzionism, care, la rîndul lui, nu are nimic comun cu orarul claselor.

O ultimă veste care mi-a fost dat s-o aud este aceea că «treburile» de la școala de construcții au început să fie analizate de la temelie... Deocamdată încă nu se cunoaște nici un rezultat.

...Săpăturile continuă!

Dona V., Pitești

URZICUȚO,

Acum vreo trei ani, la C.A.P.-ul Săbișa, s-a pornit cu entuziasm cîntec, joc (în pauze) și voie bună,

la executarea unor instalații moderne pentru adăparea animalelor în grajduri. Pe parcurs însă, frumoasa inițiativă s-a cam «deșurubat» și, treptat, totul a fost abandonat, vitele continuînd să fie alimentate cu apă ca pe vremea lui tata Noe!...

Nimeni nu și-a putut explica, o perioadă de vreme, cum de s-a lăsat totul baltă, dar pînă la urmă s-a găsit oarecum o justificare: fiind vorba despre o lucrare mai serioasă, consiliul de conducere al cooperativei a încredințat toată răspunderea unuia despre care se zicea că este plin de idei, dar, ghinion, s-a omis tocmai ce era mai important, că n-are omul în ce să le țină!...

Cristea S., com. Săbișa
jud. Maramureș

URZICO DRAGĂ,

În orașul Bocșa au fost aduse pentru schimb un mare număr de butelii aragaz, ale căror piulițe de siguranță de la ventile nu mai sînt din alamă, ca mai înainte, ci sînt din textolit! Cu acest prilej, toți acei care au intrat în posesia acestor butelii nu mai au posibilitatea să folosească cheile model vechi, ei avînd nevoie de chei model nou, zise «stelate». Dar ia-le de unde nu-s! Cică nici o fabrică din țară nu produce un asemenea sortiment de chei, deși pe piață au apărut butelii, ale căror pomenite piulițe nu se pot manevra fără asemenea

tip de cheie. Eu credeam (și nu sînt singurul) că, atunci cînd se pornește la modificarea unor accesorii de uz public, se asigură totodată și sculele necesare manevrării acestora. Situația, bineînțeles, nemulțumește și irită o sumedenie de cetățeni, care se vād în imposibilitate să dea drumul gazului din butelie.

Deocamdată, problema, deși este foarte arzătoare, focul la plită sau la mașina cu trei ochiuri tot nu-l poți aprinde. De aceea zic că, în afară de faptul că nu e bine să fie lăsate buteliile în apropierea unei surse de căldură (de altfel scrie asta și pe ele), să se «interzică» apropierea acestor recipiente pline cu gaze lichefiate și de persoanele care reclamă de luni de zile povestea cu cheile stelate. Nu de alta, dar e periculos, că prea s-a... încins discuția!

Panaitescu Vlad, Bocșa

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

REZULTATUL PRIMULUI CONCURS «POANTE LA PĂTRAT»

În urma selecționării dezlegărilor corecte și a tragerilor la sorți, premiul a revenit cititorului Stelian Dobrin din comuna N. Bălcescu, jud. Constanța.

ORIZONTAL

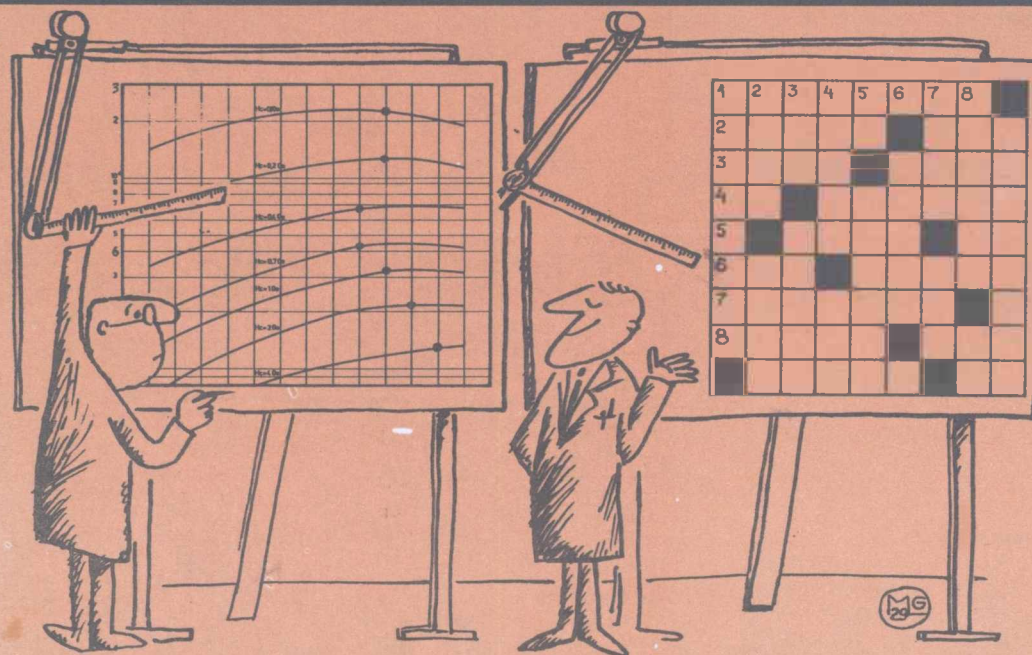
1. STIMULANT 2. COLOS — VAR
3. AMIN — GARI 4. MASORI — AB
5. AT — LATA — U 6. ATOM — FIN
7. A — AGURIDA 8. BOT — RASOL
9. STATIC — LE

POANTE LA PĂTRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

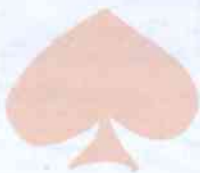
- 1) Un fel de deșteptător cu cuc! 2) Ți face plăcere s-o tragi în piept. — Ca ăsta mai rar. 3) Ris în colectiv — E cam albastru. 4) Dublu la pătrat! — Se bagă în vorbă. 5) Sînt de față — Cu siguranță nu-i într-o ureche. 6) O măgărie, pur și simplu — Oameni buni. 7) Trecut la forma pasivă. 8) leșiți din apă — Cuvînt înainte. 9) Ani la purtător. — Intră la teatru la 3 și 5!

VERTICAL:

- 1) Pusă la zid. 2) Nu-i făcut de ochii lumii — Ospătărită la Mercur. 3) Are sufletul negru — Elefant învechit. 4) Plecați pentru diferite interese — Ceasul orașului. 5) Rănită în frunte! — E ca nou. 6) Unde e cu rupere de oase, apare și ea. 7) Sînt în aer — Se încurcă în propriile-i urzeli. 8) Ce-a fost greu s-a dus — În mijlocul alaiului! 9) Îl găsești pe toate străzile.

N.R.: Citiți în nr. 1/1970 al revistei noastre condițiile de participare la concursul «Poante la pătrat».

ATENȚIUNE, ADULȚI!

— Stimată doamnă, în mai puțin de 24 de ore veți avea butelia. Sînt om serios și reprezint o instituție serioasă.

— Eu, domnule, am încredere în dumneata, și mă bucur cînd o butelie contribuie la înțelegerea dintre doi indivizi.

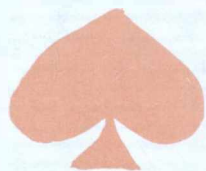
Și Devesel Ion din Craiova, care se prezenta om onorabil și salariat al secției comerciale a Consiliului popular din localitate, cum întilnea un amator de butelii, problema era garantată rezolvată. În schimbul citorva sute de lei — 3—400 — pe care Devesel le solicita drept avans, credulii urmau să primească «expres» butelia «contractată». Numai că de îndată ce pseudosalariatul Devesel primea banii dispărea fără urmă, fredonînd... Uite drumul, uite gara....

Mai pricopsit se recomanda Vasile Moldovan din Toplița. El oferea nu numai butelii, ci și lemne de foc, materiale de construcții etc. Profitînd de naivitatea unor oameni, Moldovan le lua banii și cît ai zice.. «foc» se transforma în... «nevăzut, necunoscut».

În prezent e drept că cei doi ași ori stau împreună ori stau separat, dar e sigur că tot acolo stau.

În ce privește pe naivii care se încred în asemenea «ași», după cum se vede se aleg numai cu cacialmale.

Paroll!

OMUL INVIZIBIL

Bucurați-vă, oameni buni. Invenția a fost, în sfîrșit, pusă la punct. Taina care a frămîntat omenirea veacuri de-a rîndul nu mai e taină. De azi înainte, omul va putea deveni invizibil la vrerea lui.

Invenția a fost definitivată și experimentată cu bune rezultate de inginerul C. Mihai. Inventatorul nostru este șeful serviciului tehnic al unui șantier deschis la Pitești. Centrala mămă a acestui șantier este Întreprinderea de montaj, cu sediul în București.

Inginerul Mihai își are și el sediul casnic la București. Sarcinile le are la Pitești, dar din primăvara lui 1969, Piteștiul l-a văzut pe inginer tot atît cît l-a văzut și pe împăratul Nabucodonosor. Atît doar că Nabucodonosor nu era șef de serviciu și nici nu încasa indemnizații de șantier. În schimb, Mihai al nostru le încasează, deși orele de slujbă le petrece în birourile bucureștene, chipurile în calitate de delegat, care urmărește executarea prefabricatelor pentru șantier.

Așadar, inginerul Mihai, supranumit și omul invizibil al Piteștiului, primește de acolo niște indemnizații foarte vizibile.

Păi de ce, stimabile? Dacă e invizibil omul, să fie invizibilă și indemnizația....

Umblăm cu jumătăți de invenții?....

RODICA TOTT

ROMULUS MĂRGINEANU, Bistrița-Năsăud.

De la dumneavoastră avem pretenții mai mari deoarece sinteți profesor. De pildă, pluralul de la rucsac e rucsacuri și nu rucsace, a face un *dunst*, habar n-am ce înseamnă, cit despre simplismul acestor versuri nici nu mai vorbesc: *Dimineața înspre tren ne vom îndrepta* *Înspre școală, înspre clase ne vom concentra* *În amurgului priviri, vom pleca din nou* *Rămînînd din ziua scursă un prelung ecou.*

DOBRIN NÎMU, Sebeș.

Ne atrageți atenția că cele cîteva cugetări pe care ni le-ați trimis sînt originale. Vă cred, pe cuvînt. Iată și doavada:

- *Nu sînt Cezar, dar sînt Eu!*
- *A fi de partea învingîtor înseamnă a avea șansa de a fi învins.*
- *Mult timp curge, puțin e al meu.*
- *Dacă vrei să ajuți un prieten, dă-i ce-i lipsește, nu ce ai în plus.*

TRAIAN PAPUC, Băicoi.

Trimițindu-mi cîteva «Culmi», faceți această previziune de... prost augur:

Culmea e c-am îndrăsnit
Culmile să vă trimit!
Dar gîndeam în sinea mea
Tott nu le va publica.

Vă citez două:

- *Culmea dactilografei — să bată la mașină un șofer.*
- *Culmea giștei — să scoată boboci de trandafir.*

ILIE COSMESCU, Loco.

Citez un fragment din poezia «Satul meu»:

Frunză verde iasomie
Au în sat și brutărie
Gospodinele duc făina
Și în loc primește piinea
Piine, cornuri, cozonac
Depinde ce-au comandat.

După ce îmi enumerați cîteva publicații la care ați trimis această poezie lirică (publicații de la care ați primit sfatul să o trimiteți... altor publicații), mă întrebați spre cine trebuie să o îndreptați spre a fi publicată. Am să fiu ceva mai sincer decît colegii mei: nu o mai trimiteți nicăieri, deoarece nu aveți talent. E preferabil să rămîneți un bun cititor...

VALERIU AMIHĂESEI, Iași.

Fiți atent la exprimare! Din epigrama dumneavoastră adresată «fetelelor de azi» aflăm că: *Fetele din evul mediu* *Hainele le-aveau în vază* *Fetele de astăzi însă* *Cu piciorul le-onorează.*

Mare minune! Vasăzică, fetele din evul mediu, în loc să-și țină hainele în dulapuri sau lăzi, le țineau în... vază, în timp ce fetele

noastre le onorează (?) cu piciorul. Cînd vă gîndiți la moda scurtă, e bine să vă gîndiți ceva mai lung...

EUGENIA PROTOPOPESCU, Iași.

Nu înțeleg de ce ne trimiteți acel poem în serie, cu sute de versuri, intitulat «Planeta Norocului» (o replică, se pare, la o poezie pe care nu ați înțeles-o). Dacă citiți revista noastră, vă puteți lămuri ușor asupra lucrărilor de care avem nevoie.

ALEXANDRU GOMESCU, Brașov.

Din tot ce ne-ați trimis nu am putut alege decît o singură cugetare:

● *Cînd norii își propun tovarășie,*
împrietenește-te mai întîi cu vîntul.

G. PARDU, Loco.

Lucrările dumneavoastră adunate sub titlul «Planete și percuții» nu se plasează pe... orbita genului umoristic. Sînt, de fapt, niște constatări directe, versificate. Poate aveți mai mult noroc data viitoare...

DEOCAMDATA, NU!

I. Pătrașcu, Nicolae Șen, Anton Cruceanu, Nicolae Nica, Gh. Olenici, Michael Gătaia, Gh. Petrone, Ilie Nicolae, Victor D. Tudor, Leon Iurik, Niculina Emilian, Mircea Gomoescu, Gh. Bălăceanu, Gh. Turtă, V.A. Popescu, Feizula Ozan, Victor Moroșanu, Eugenia Belgrasch, D.M.T.-Loco, Costea George, I.Katia-Oradea, Constantin Ailieseii, E.Semi, Borca Teodorescu, Vică D.-Craiova.

«Lăsați orice speranță»

Gicu A. — Bacău, Dorel Cazacu — Ilfov, Leon Bălan — Suceava, Constantin Ungureanu — Suceava, Constantin Birlădeanu — Galați, Marius Martinescu — Făget, județul Timiș, Plotic Troțingher — Botoșani.

MACARALE DECOLTATE

(urmăre din pag. 13)

A: Noi, știți, nici noi nu știm...
DIRECTORUL: Poate știți dumneata, tovarășe șef de serviciu? (îi arată programul).

ȘEFUL: Cum? Ce? Chiar! Ce caută individele astea în incinta întreprinderii? Asta-i culmea, tovarășe director!

DIRECTORUL: Dar cum a ajuns culmea asta decoltată aici?

ȘEFUL: Da! Acum știu! Se vede că azi-dimineață, în autobuz, o mină răuvoitoare a vrut să joace o festă cuiva și din greșeală mi-a introdus mie programul ăsta în buzunar!

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Științei“ 44.601

